

Slovo k povzbuzení na sobotu 21. března 2020...
Biblická čtení: Oz 6,1-6; Ž 51; Lk 18,9-14

Milé sestry, milí bratři,

dnešní první čtení je obzvlášť krásné a do naší nynější situace téměř „jako ušité“. Podobně jako včera čteme i dnes z knihy proroka Ozeáše. Každý prorok má svá specifika, charakteristiky, které jsou právě jeho slovu vlastní. U Ozeáše je to bezpochyby až expresivita vyjádření Boží vášnivé lásky k člověku. Lásky, která člověka volá, vábí všemi možnými způsoby, lásky, která je živá a věrná, a to i navzdory stále se opakující nevěře člověka, lásky, která ale také musí člověka s bolestí potrestat, rozdrásat, je-li toho třeba, aby se on k Bohu navrátil a Bůh ho mohl uzdravit, zhojit a přijmout, ba přivínout zpět.

V dnešním textu v rámci prorokovy expresivity jsme slyšeli i tato slova: „On (nás) rozdrásal a on nás uzdraví, o (nás) zranil a on nás ováže! Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nás vzkřísí, před jeho tváří budeme žít.“ Vzhledem k tomu, že prorok 8. století před Kristem ještě nemohl mít příliš rozvinutou představu o vzkříšení mrtvých, natož o Mesiášově zmrtvýchvstání, nevíme, co svými slovy o vzkříšení třetího dne přesně myslel. Přesto je z Božího vnuknutí říká a říká v nich asi mnohem víc, než sám chápe a dohlíží. Ale právě to z jeho slov činí skutečné Boží proroctví, skoro by se chtělo říci, že „dokazuje“ Boží inspiraci. My jako křesťané už vírou víme, že Kristus vstal třetího dne z mrtvých. Vyznáváme to a opakujeme každou neděli: „třetího dne vstal z mrtvých“. Ale jak moc je tato naše víra silná, když „život věčný“ vztáhneme sami na sebe a zeptáme se, zda on je naším cílem a zda tak vše pozemské jsme schopni stále nahlížet a činit především „pod zorným úhlem věčnosti“ (*sub specie aeternitatis*)?

Jak to s naší vírou je, se ukazuje zvláštním způsobem tehdy, když je náš život nějak ohrožen, třeba zahrozí nějaká těžká diagnóza, když se dostaneme do nějakého nebezpečí, nebo když na nás prostě jen dolehne tíseň smrti. Tehdy se v nás takřka spontánně probudí otázky, jak to je s nesmrtností, co je po smrti, zda je tam prázdnota anebo Bůh. Leckdy naše vlastní upřímná odpověď na toto vnitřní tázání se nemusí až zas tak jednoznačná...

Ale jsou i jiné situace, kdy se míra víry či nevíry ve věčnost také může ukázat: když jsme postaveni před nějaké zásadní životní rozhodnutí, před rozhodnutí, které může mít dalekosáhlé důsledky, kdy se hraje o hodně, leckdy i o samotný život. I tehdy si musíme, třeba jen intuitivně, odpovědět, oč v životě vlastně jde a co je jeho smyslem a cílem, a podle toho se pak rozhodujeme, jednáme.

Otázka po věčnosti nemusí být vždy vědomě přítomna v těchto limitních situacích, člověk se dokonce může rozhodnout dobře i bez víry ve věčnost (to pak jsou často velké heroické skutky lásky, když třeba někdo nasadí své zdraví a svůj život, aniž by to chápal jako nějaké zajištění si věčnosti). Přesto však víra ve věčnost v kritických chvílích pomáhá člověku rozhodnout se dobře, zůstat dobrým. Pomáhá k zachování lásky. Ne tedy ve smyslu nějakého kalkulu („když udělám to či ono, obětuji nyní svůj život, dostanu za to nebe“), to by nebyla láska ale jen sebeláska, ale ve smyslu přesvědčení, že je-li věčnost a je-li touto věčností Bůh, pak jediné, co má smysl a co v posledku obstojí a bude zvěčněno, je skutečná láska, Víra ve věčnost tím relativizuje veškerou časnost. Ne ve smyslu znehodnocení pozemského života (ten je krásný a hodný zachování), ale ve smyslu uvedení tohoto života do pravého a zásadního vztahu, tedy do skutečné *relatio* s Bohem, který jako jediný je věčný. Jen to, co je ve vztahu s Bohem, co se mu jako Láscce podobá a co k němu vede, obstojí a má smysl. Proto člověk také nemusí být zcela paralyzován strachem o svůj pozemský život, neboť ten – při vši úctě k němu – není ještě absolutní hodnotou.

Potřebujeme povzbuzení, potřebujeme posilu víry ve věčnost. Jistěže Ozeášovo proroctví není všemocným povzbuzením, ale skutečnost, že něco takového předpověděl prorok v době, kdy ve věčnost sám ještě příliš nevěřil a skoro osm set let před Kristovým zmrtvýchvstáním,

rozhodně není nezajímavá. Kéž nás ale povzbudí především sama skutečnost nesmrtelnosti, které se dotýkáme, kdykoli se začneme bát o svou časnost. A k tomu, že Bůh je Láska, protože je věčný, ať nás povzbudí třeba i kniha proroka Ozeáš.